

Великодушіе и юначество

Великодушіето е гыздось и украшеніе на добродѣ-
телитѣ; защото чрѣзь него тѣ ставатъ по-голѣмы. Велико-
душіето ся вижда че е прѣдопрѣдѣлено за да направи го-
лѣмы благодѣянія на челоувѣчеството.

Дѣйствиелно великодушный челоувѣкъ е благъ, ходъ
има медленъ, гласътъ му е тежкъ и говореніето му е
твърдо. Задоволява ся всякога съ малко, та за туй и въ
богатство и на власть, и въ всяко благополучіе и злопо-
лучіе той е умѣренъ; и нито кога е въ доброчестіе ся
много радува, нито кога е въ злочестинѣ скърби. Обыча
да ся туря въ прѣмеждіе за доброто на другитѣ, и кога-
то ся намѣри въ прѣмеждіе не щади животътъ си.

Великодушныйтъ никога не ся упизыва въ мнѣніето
си, нито ся омайва и заслѣпява отъ славъ и похвалы, ни-
то ще да знае за общото почитаніе, освѣтъ какъ да е ми-
ренъ съ съвѣстѣтъ си въ изпълненіето на длѣжность-тъ
си и да благодари само серіозныйтъ челоувѣцы. Безъ голѣмѣ
нуждѣ не иска отъ другыго помощь; и къмъ богатитѣ и
голѣмцытъ обхожда ся достолѣпно, а къмъ по-долнитѣ у-
мѣренно и снисходително. Обыча да прави добро на дру-
гы, но той не е толкозь благодаренъ да му правятъ добро.
Повече ся грижи за правото и истинѣтъ неже за славѣ-
тъ, и говори и прави всякога на-ивѣ. Не е паметозлобиевъ
нито дивъ по природѣ, освѣтъ къмъ обидящитѣ.

Великодушный гледа всякога на бѣдущето и мысли
всякога за общитѣ интересы и за голѣмы дѣла; самъ пакъ
той приноси на отечеството или на другы таквызы дарове,
каквыто другитѣ челоувѣцы не вѣрувать. Таквызъ сѣ были
въ народитѣ ни исторія — великыйтъ онзи по нещастіята
си, по великытъ си замысли и голѣмы грижи за утвържде-
ніето на Българскѣтъ народность, — Самуилъ царь българ-
скый, както и послѣдній отъ Българскытъ владѣтели Ши-
шманъ старый, и пѣснославимый кралевичъ Марко, Прилѣп-
скый храборникъ, таквызъ сѣ были и отъ духовнытъ — из-
вѣстныйтъ Іоаннъ патріархъ Търновскый, и послѣднійтъ отъ
светителитѣ на този прѣстолю — Евтимій.